

Arrest

nr. 236 716 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juli 2009 dient de eerste verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 mei 2010 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2 Op 11 augustus 2010 dient de eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 28 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar op 19 maart 2013 ongegrond verklaard. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 13 juni 2014, bij arrest nr. 125 609, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de op grond van het voormelde artikel 9ter genomen beslissing. Op 25 juli 2014 wordt de aanvraag van 11 augustus 2010 opnieuw ongegrond verklaard. Op 29 januari 2018, bij arrest nr. 198 823, verworpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 29 januari 2013 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 februari 2013 wordt aangaande deze aanvraag een beslissing genomen.

1.4 Op 18 oktober 2013 dient de eerste verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 25 november 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar genomen. Op 1 juli 2014 worden de instructies van 25 november 2013 tot het afleveren van dit inreisverbod ingetrokken.

1.5 Op 22 april 2014 dient de eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 september 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar genomen.

1.6 Op 1 december 2015 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 juli 2016 wordt ten aanzien van elke verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

1.7 Op 19 september 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8 Op 31 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 18 februari 2020 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2018 werd ingediend door :

*Mijnheer P(...), O(...) (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)*

*Mevrouw A(...) T(...) (R.R.: (...))
Geboren te (...) op (...)*

*+ kinderen: P(...) M(...) geboren op (...).2016
P(...) B(...) geboren op (...).2017*

*nationaliteit: Georgië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun vraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 30.06.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij uit hun geboorteland gevlucht zijn uit vrees voor vervolging. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen aan dat hun banden met België ondertussen zo hecht zouden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Dit element kan echter niet weerhouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat zij over een werkaanbod zouden beschikken kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beschikken niet over de officiële toestemming om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Tot slot; indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zouden vormen en dat zij nooit in contact zouden zijn gekomen met de Belgische ordediensten; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De bewering dat zij alhier al meer dan negen jaar ononderbroken in België zouden verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verblijven sedert 2009 in België. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd mijnheer op 18.05.2010 en op 17.09.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 19.07.2016 werd hen beide een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (13quinquies). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat

kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij hun uiterste best zouden doen op zich te integreren, dat hun centrum van belangen zich hier in het Rijk zou bevinden, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij hun uiterste best zouden doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat zij ook heel goed Engels zouden spreken, dat zij deelcertificaten en certificaten Nederlands kunnen voorleggen, dat zij een goed sociaal netwerk zouden opgebouwd hebben, dat zij verklaringen kunnen voorleggen van vrienden en kennissen en dat zij een attest van inburgering kan voorleggen alsook enkele aanbevelingsbrieven - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

1.9 Op 31 januari 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partijen anderzijds telkens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Bij hun verzoekschrift voegen de verzoekende partijen zowel de beslissing van 31 januari 2020 waarbij hun aanvraag van 19 september 2018 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, als de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13) van dezelfde datum. Uit het gebruik van de enkelvoudsvorm “*de bestreden beslissing*” doorheen het verzoekschrift, het gegeven dat de verzoekende partijen meermaals aangeven dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de weigering van verblijf en het feit dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen zich slechts richten tegen de beslissing waarin hun een verblijfsmachtiging wordt geweigerd, blijkt dat slechts de beslissing van 31 januari 2020 die in het kader van het voormelde artikel 9bis werd genomen, als bestreden beslissing moet worden beschouwd en dus het voorwerp van voorliggend beroep uitmaakt. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat ook de verwerende partij slechts de beslissing aangaande de gevraagde verblijfsmachtiging als bestreden beslissing heeft beschouwd.

Ter terechtzitting van 4 juni 2020 wijst de waarnemend voorzitter op het bovenstaande. De verzoekende partijen geven aan dat het verzoekschrift kan worden geïnterpreteerd alsof het enkel tegen de weigeringsbeslissing was gericht en dat de Raad erover zal oordelen, maar dat het de intentie was om ook de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten. De verwerende partij stelt dat, in de mate dat de bevelen om het grondgebied te verlaten wel zouden zijn aangevochten, ertegen geen middelen worden ontwikkeld, zodat geen sprake is van een ontvankelijk beroep tegen deze bevelen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen, door louter te stellen dat het de bedoeling was om ook de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten, geenszins ingaan op de concrete vaststellingen van de Raad op basis waarvan moet worden aangenomen dat slechts de beslissing van 31 januari 2020 die in het kader van het voormelde artikel 9bis werd genomen, daadwerkelijk werd aangevochten. Zij betwisten deze vaststellingen dan ook niet en erkennen zelf dat het verzoekschrift kan worden geïnterpreteerd als zijnde slechts gericht tegen de voormelde beslissing. De loutere intentie om ook de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten, maakt nog niet dat de verzoekende partijen dit in hun verzoekschrift ook daadwerkelijk hebben gedaan en dat dit daadwerkelijk blijkt uit dit verzoekschrift. De verzoekende partijen kunnen met dit betoog dan ook niet aannemelijk maken dat ook de twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2020 het voorwerp van het thans voorliggend beroep zouden uitmaken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Aangaande de sterke banden met België en met het Belgische volk

De verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat het sterke karakter van de banden van verzoekers met België en het Belgische volk niet als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat de terugkeer naar het land van herkomst om er een aanvraag in te dienen slechts een tijdelijke scheiding met België betreft.

Betrokkenen halen aan dat hun banden met België ondertussen zo hecht zouden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Dit element kan echter niet weerhouden worden, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan het beweerde tijdelijk karakter van de scheiding niet weerhouden worden om het verzoek van verzoekers af te wijzen.

Verzoekers hebben in het kader van hun aanvraag gesteld dat ze al ruime tijd ononderbroken in het Rijk wonen. Ze zijn inmiddels goed geïntegreerd en hun kinderen zijn als regelmatige leerlingen in de scholen van het vlaamse onderwijs ingeschreven.

Verzoekers hebben tevens benadrukt dat ze geen banden meer hebben met hun land van herkomst gelet op het feit dat het centrum van hun leven zich sedert geruime tijd in België bevindt. In geval van terugkeer om er een aanvraag in te dienen zullen ze hun weg moeilijk terug vinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, naast het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, de verwerende partij heeft niet toegelicht waarom ze met de sterke banden van verzoekers en België geen rekening heeft gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing gebrekkig is, vermits ze zich niet uitspreekt over de banden van verzoekers met België en met het Belgisch volk.

Aangaande de school van het kind van verzoekster

De verwerende partij stelt dat de school van het kind van verzoekers niet als buitengewone omstandigheid weerhouden kan worden, ze verwees hierbij onder meer naar het feit dat het kind in het land van herkomst ook kan studeren, daar geen gespecialiseerde school voor haar vereist is.

Het feit dat het oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweerd zal de terugkeer van verzoekers om procedurele redenen een moeilijk te herstellen nadeel voor het kind betekenen. Het staat vast dat het kind een schooljaar gaat verliezen. In geval van terugkeer en indien verzoekers het kind zouden kunnen inschrijven op een school, dan zal ze geconfronteerd worden met taalproblemen. Het kind van verzoekers zal in het land van herkomst onmogelijk in het Nederlands kunnen studeren. Ze heeft in België geen andere taal geleerd dan het Nederlands. Het is algemeen geweten dat onderwijs in Giorgië niet in het Nederlands gegeven wordt.

Het feit dat verzoekers vanuit illegaal verblijf het kind naar school liet gaan kan in casu niet tegen hen weerhouden worden. Vanaf het moment dat verzoekers de buitengewone omstandigheid bewijzen, dan dient hun aanvraag ontvankelijk te worden verklaard.

Gelet op al het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Gelet op al het voorgaande dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samengelezen met artikel 2 van dezelfde wet, verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering

betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. Zij voeren echter aan dat omtrent bepaalde volgens hen relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritisieren, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

In een eerste onderdeel van hun betoog gaan de verzoekende partijen in op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot hun in de aanvraag als buitengewone omstandigheden aangevoerde hechte banden met België. Zij geven aan dat, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert, het beweerde tijdelijk karakter van de scheiding niet kan worden weerhouden om hun verzoek af te wijzen. Zij voeren aan dat zij in hun aanvraag hebben gesteld dat zij al "*ruime tijd*" ononderbroken in het Rijk wonen, dat zij inmiddels goed geïntegreerd zijn en hun kinderen als regelmatige leerlingen in de scholen van het Vlaamse onderwijs zijn ingeschreven. Zij stellen tevens dat zij hebben benadrukt dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, gelet op het feit dat het centrum van hun leven zich sedert geruime tijd in België bevindt, en dat zij moeilijk hun weg terug zullen vinden in geval van terugkeer om er een aanvraag in te dienen. Volgens de verzoekende partijen heeft de gemachtigde, naast het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, niet toegelicht waarom hij met de sterke banden tussen de verzoekende partijen en België geen rekening heeft gehouden. Zij besluiten dat de bestreden beslissing gebrekkig is, vermits deze zich niet uitspreekt over hun banden met België en het Belgische volk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf erkennen dat de gemachtigde heeft gemotiveerd omtrent de door hen aangehaalde dermate hechte banden met België dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen. Zij geven immers zelf aan dat de gemachtigde oordeelde dat de terugkeer naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. De gemachtigde oordeelt vervolgens dat zulke tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. De verzoekende partijen voeren slechts aan dat het beweerde tijdelijke karakter van de scheiding niet kan worden weerhouden om hun verzoek af te wijzen, maar zij laten na concreet uiteen te zetten waarom dit het geval zou zijn. Ook maken zij niet duidelijk waarom de verwijzing naar een louter tijdelijke scheiding bij terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, niet volstaat als antwoord op de door hen als buitengewone omstandigheden aangevoerde (hechte) banden met België en het Belgische volk.

In de mate dat de verzoekende partijen zouden aanvoeren dat deze verwijzing niet volstaat omwille van hun ononderbroken verblijf in België sinds geruime tijd, hun integratie en het schoolgaan van hun kinderen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde omtrent al deze elementen ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Op de motivering aangaande de scholing van de kinderen na (hierop komt de Raad verder nog terug), gaan de verzoekende partijen in het geheel niet in op deze motieven en kunnen zij eraan dan ook geen afbreuk doen.

In de mate dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij in geval van terugkeer moeilijk hun weg in hun land van herkomst zullen kunnen terugvinden, stelt de Raad vast dat zij dit niet in hun verblijfsaanvraag van 19 september 2018 hebben aangevoerd. Zij kunnen de gemachtigde dan ook niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

In een tweede onderdeel van hun betoog gaan de verzoekende partijen in op de motivering van de gemachtigde aangaande de scholing van het oudste kind. Zij voeren aan dat hun terugkeer, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert, om procedurele redenen een moeilijk te herstellen nadeel voor het kind zal betekenen. Zij geven aan dat het kind een schooljaar zal verliezen, dat het zal geconfronteerd worden met taalproblemen, dat het in het land van herkomst onmogelijk in het Nederlands zal kunnen studeren, dat het in België geen andere taal dan het Nederlands heeft geleerd en dat het algemeen geweten is dat onderwijs in Georgië niet in het Nederlands wordt gegeven.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook gaan zij op geen enkele manier in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat kinderen jonger dan zes jaar niet schoolplichtig zijn. Zij beperken zich in hun betoog tot het aangeven van redenen waarom het voor het kind onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn om zijn

scholing in het land van herkomst verder te zetten. De Raad stelt echter vast dat zij deze redenen voor het eerst in hun huidig verzoekschrift naar voren brengen. In hun aanvraag van 19 september 2018 voeren de verzoekende partijen zelfs geen enkel betoog met betrekking tot de scholing van het oudste kind, zij voegen enkel zonder nadere toelichting een schoolattest van het oudste kind M. P. toe als stuk bij hun verblijfsaanvraag. Opnieuw kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat aan de gemachtigde niet kan worden verweten niet te hebben gemotiveerd omtrent elementen die niet als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de mate dat de verzoekende partijen wensen voor te houden dat de gemachtigde had moeten weten dat onderwijs in Georgië niet in het Nederlands wordt gegeven, benadrukt de Raad vooreerst nogmaals dat het aan de verzoekende partijen is om zelf uitdrukkelijk uiteen te zetten welke elementen volgens hen buitengewone omstandigheden uitmaken. Bovendien kunnen de verzoekende partijen hoe dan ook niet voorhouden dat het “*algemeen geweten*” zou zijn welke specifieke talenkennis het betrokken kind M. P. heeft.

Daar waar de verzoekende partijen nog stellen dat het feit dat zij hun kind vanuit illegaal verblijf naar school lieten gaan, *in casu* niet tegen hen kan worden weerhouden, stelt de Raad vast dat de gemachtigde dit ook nergens overweegt met betrekking tot de scholing van het betrokken kind. Dit betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Ten slotte wijst de Raad met betrekking tot beide onderdelen van het enig middel erop dat het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, niet maakt dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel voorligt. In de mate dat de verzoekende partijen menen dat wel sprake is van buitengewone omstandigheden en zij met hun kritiek aldus blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigen zij de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met hun betoog kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig of niet afdoende zou zijn, en dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke manier zou hebben gehandeld. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE